

Prima instanță: Jud. Buiucani, mun. Chișinău
Jud. O. Parfeni
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
I. Cimpoi, N. Simciuc, A. Minciuna

Republica Moldova
Curtea Supremă de Justiție

ÎNCHEIERE

22 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecător:

Tatiana Vieru

judecătorii:

Oleg Sternioală, Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Petru Cașu, Zinaida Cașu,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Tatiana Spînu, Iurie Spînu împotriva lui Petru Cașu, Zinaidei Cașu, Nadejdei Cașu și Veaceslav Cașu cu privire la încasarea plății chiriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de Tatiana Spînu, Iurie Spînu,

c o n s t a t ă :

La 27 mai 2015, Tatiana Spînu și Iurie Spînu au depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Petru Cașu, Zinaidei Cașu, Nadejdei Cașu și Veaceslav Cașu cu privire la încasarea plății chiriei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, la 13 decembrie 2008 au semnat cu pârâții Cașu Petru și Cașu Zinaida contractul de locațiune și actul de predare - primire al apartamentului nr. 53, str. I. Pelivan 28, mun. Chișinău și bunurile aflate în el, în care aceștea au locuit împreună cu Cașu Nadejda, Cașu Veaceslav, copiii lor până la mijlocul lunii februarie 2015.

Menționează că, la 12 februarie 2015, le-a expediat pârâților o avertizare privind executarea obligațiilor contractuale, deoarece acumulate datorii pentru chirie și intuiau că o să plece, iar la 15 februarie 2015 Cașu Nadejda și Cașu Veaceslav i-au predat cheile de la apartament, însă au refuzat să întocmească actul de primire-predare, totodată refuzând să spună adresa părinților Cașu Zinaida și Petru.

Invocă că, contrar prevederilor pct.2.4 al contractului pârâții nu i-au informat despre intenția de a elibera apartamentul, nu l-au predat în modul stabilit, l-au lăsat într-o stare deplorabilă și devastată, n-au achitat plata pentru chirie și facturile pentru servicii, pricinuind prejudicii considerabile.

Explică că, în prezența martorilor au întocmit un act în care au indicat neajunsurile constatate și au efectuat fotografierea apartamentului și bunurile devastate, iar la 20 februarie 2015 și 02 martie 2015 le-a expediat pârâților alte două pretenții cu cerința de a-și îndeplini obligațiile, însă nu au primit nici un răspuns.

Solicită încasarea plății chiriei în sumă de 750 euro, 5776 lei plata facturilor pentru servicii, precum și cheltuielile de judecată.

Prin hotărârea Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău din 12 februarie 2016 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 16 februarie 2016, Tatiana Spînu și Iurie Spînu au declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, cerând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016 s-a admis apelul declarat de Tatiana Spînu și Iurie Spînu.

S-a casat integral hotărârea instanței de fond și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a admis parțial acțiunea și s-a încasat în mod solidar din contul Zinaidei Cașu și Petru Cașu în beneficiul Tatiane Spînu și Iurie Spînu datoria pentru chirie pe 2 luni (începând cu 15 decembrie 2014 până la 15 februarie 2015) în sumă de 500 euro, suma de 5576 lei plata pentru serviciile locativ comunale prestate și suma de 754,94 lei – cheltuieli de judecată. În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond greșit a ajuns la concluzia că intimații nu au locuit în apartament pînă la data de 15 februarie 2015. Ignorînd faptul că contrar prevederilor contractuale încheiat între părți, intimații nu au informat apelanții despre intenția de a elibera apartamentului, nu le-au restituit bunul închiriat în baza actului de primire-predare după cum l-au primit, nu au achitat plata pentru chirie și facturile pentru servicii comunale și în acest sens la actele pricinii nu au prezentat nici o probă.

Indică că, intimații împreună cu alți membri ai familiei au locuit în apartament pînă la 15 februarie 2015 și nu l-au predat în modul convenit, că nu au achitat datoria pentru 2 luni de chirie în sumă de 500 euro și serviciile comunale, și anume contractele de locațiune (f.d.7-9), depozițiile martorilor (f.d.88-89), scrisorile pe numele membrilor familiei Cașu din diferite instituții expediate pe parcursul anului 2015 (f.d. 15-16. 54-55), facturile pentru servicii achitate de apelanță după eliberarea apartamentului (f.d. 18-19).

La fel, menționează că, instanța a ignorat răspunsul I.S. „Poșta Moldovei” din 06 ianuarie 2016 (f.d.59), în care se comunică că Petru Cașu a depus cererea de redirectionare a corespondenței pe adresa str. Virtuții, 2 la 16 aprilie 2015. Astfel din cumulul probelor date a concluzionat cu certitudine că apartamentul a fost eliberat la începutul anului 2015.

Totodată, instanța de apel a făcut trimitere la prevederile art. 886 alin. (1) Codul civil. Ca urmare, instanța de apel a reținut că, instanța de fond incorect și neîntemeiat a soluționat speța dată.

La 12 decembrie 2016 Zinaida Cașu și Petru Cașu au declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016 solicitând

admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii instanței de fond.

În motivarea recursului a indicat că, instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că recurenții împreună cu alți membri ai familiei au locuit în apartament pînă la 15 februarie 2015 și nu l-au predat în modul convenit. De asemenea s-a indicat că nu au achitat datoria pentru 2 luni de chirie în sumă de 500 euro și serviciile comunale, fapt confirmat prin depozițiile martorilor, scrisorile pe numele membrilor familiei Cașu din diferite instituții expediate pe parcursul anului 2015, facturile pentru servicii achitate de apelantă după eliberarea apartamentului, însă instanța de apel nu a luat în considerație faptul că ei în luna aprilie 2016 a preîntîmpinat proprietarii despre rezelierea contractului de locațiune, deoarece urma să primească în donație o casă de locuit situată în str. Virtuții nr.2 mun. Chișinău.

A mai invocat că toate circumstanțele sus indicate corect au fost stabilite de către instanța de fond și au stat la baza emiterii hotărârii contestate de intimați.

Menționează că, la emiterea deciziei instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și procedural, încălcînd regulile de stabilire a probelor în condițiile prevazute de art. 130 din CPC.

Conform art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Colegiul reține că, la materialele cauzei este anexată copia scrisorii de expediere în adresa părților a copiei deciziei integrale a instanței de apel (f.d.148), însă careva probe privind recepționarea deciziei contestate de către participanții la proces, lipsesc. Astfel, recursul declarat la data de 12 decembrie 2016, se consideră depus în termen (f.d.151-153).

La data de 06 februarie 2017, în adresa înțimaților Tatiana Spînu și Iurie Spînu a fost expediat spre cunoștință copia recursului declarat de Zinaida Cașu și Petru Cașu, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței la recurs (f.d.156).

Intimații Tatiana Spînu și Iurie Spînu și-a valorificat dreptul de a depune referință la cererea de recurs înaintată de Zinaida Cașu și Petru Cașu, solicitînd respingerea recursului ca inadmisibil.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Zinaida Cașu și Petru Cașu este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.433 lit. a) Cod Procedură Civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

Dat fiind faptul că temeiurile declarării recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII din Codul de Procedură Civilă, sunt strict delimitate de art.432.

Colegiu reține că, reieșind din prevederile art.437 alin.(1) lit.f) din Codul de Procedură Civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/aceor încălcări esențiale și/sau acelor circumstanțe ale aplicării eronate ale normelor de drept material sau procedural, care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, criticile aduse de recurenți, însoțite de argumentarea circumstanțelor de fapt ale pricinii, percepute din propriul punct de vedere al recurenților, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art.432 din Codul de Procedură Civilă, în condițiile în care se insistă asupra reaprecierii probelor și circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de judecată.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenților cu soluția dată de instanța de judecată, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului. Se cere a fi precizat că, specific recursului declarat în condițiile secțiunii a 2-a, Capitolul XXXVIII, Cod Procedură Civilă, este că recursul nu provoacă o rejudecare a fondului pricinii.

Rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Abordarea recurenților în speță evidențiază în mod clar dezacordul cu soluția dată de instanța de judecată, însă argumentele acestora nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor instanței de judecată, care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, iar recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, caracter care nu poate fi evidențiat de cererile de recurs în cauză.

Astfel, Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod Procedură Civilă, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Zinaida Cașu și Petru Cașu.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecător

Tatiana Vieru

Judecătorii

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu